

MULȚUMIȚI-VĂ CU CE AVEȚI

„Mulțumiți-vă cu ce aveți acum, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi». Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” — Evrei 13:5-6

Reprodus din „Turnul de Veghere”, 15 August 1898 (2351)

Sfat rău, foarte rău sfat, zice înțeleptul lumesc; tocmai pentru că acest sfat nu a fost urmat, de aceea am făcut noi, cei din America astfel de progres în secolul din urmă. Pentru că muncitorii din Statele Unite ale Americii sunt ambițioși, energici și nu se mulțumesc cu ceea ce au, ci tot timpul vreu să ajungă la două porții de pământ cultivabil, unde mai înainte era numai una, și unde s-a depus un dolar la bancă, acuma se depun zece, tocmai de aceea națiunea noastră a ajuns în frunte și a devenit cunoscută pentru inteligența, economia și progresul poporului.

Noi vrem să contrazicem declarațiile înțeleptului lumesc, ci vrem numai să zicem, că tot progresul din secolul nostru nu se datorează numai nemulțumirii, ci în mare măsură și libertății, care a venit în primul rând ca rezultat al unei iluminări mai mari — a unei iluminări care a venit într-o mare măsură ca rezultat al faptului că noi avem Biblia în limbile popoarelor și popoarele o au. Un alt element care a ajutat la dezvoltarea minunată a secolului nostru, și pe care numai puțini l-au observat, este acela, că de la 1799 noi trăim în perioada care în Biblie este numită „ziua pregătirii”. Aceasta este o perioadă în care Domnul a ridicat vălul necunoștinței și pe căi naturale a lăsat în lume un puhoi de spirit de invenții, cu scopul ca prin chimie, tehnică și artă să aducă la desăvârșire acele unelte de artă și invenții care nu peste mult, sub conducerea lui Emanuel în timpul domniei de o mie de ani, vor prefăce pământul acesta în chip miraculos într-un paradis. Cu toate că acestea și alte direcții ?? recunoaștem și aceea că ambiția și nemulțumirea există și ele în felul lor ajută la ajungerea unor lucruri noi, care în cele din urmă se vor dovedi ca o mare binecuvântare pentru neamul omenesc. De altă parte însă susținem, că tocmai în măsura în care nemulțumirea este răspândită, în aceeași măsură lipsește și fericirea și a geberat un spirit de anarhie.

Noi putem vedea mai bine decât cei ce se uită în alte direcții decât în direcția adevărului, că nemulțumirea pătrunde întreaga structură a societății și aduce un moment de neliniște, care repede va conduce la acea mare catastrofă a strâmtorării și a anarhiei, care conform Scripturii va fi sfârșitul veacului prezent, „un timp de strâmtorare asemenea căruia n-a fost de când stă om pe pământ”. Noi mai obsevăm că nemulțumirea și ambiția egoistă se află în birou, în casă, în fabrică și în biserică, și că oriunde se văd și se freacă aceste puteri, acolo va fi și cineva rănit și zdrobit sau cel puțin atins în mod sensibil sau dureros. Și unde acestea există în mare măsură, ele nimicesc pacea, bucuria și Spiritul sfânt. Ele sânt contrare cu Spiritului lui Cristos, care înseamnă umilință, răbdare, blândețe, iubire frățască și iubire. Acestea tind mai degrabă către spiritul Adversarului: mânie, răzbunare, invidie, ură, ceartă și amărăciune. Nu este de mirare când statisticile arată, că cu toată înmulțirea cunoștinței în medicină, mai cu seamă în tratamentul suferințelor mintale și de nervi, și cu toate că nașterea și condițiile vieții sunt mai favorabile decât în trecut, totuși bolile de nervi și mintale se înmulțesc, încontinuu și casele de nebuni se măresc și trebuie clădite altele din nou. Și aceste împrejurări nu se limitează numai asupra țării noastre; din Europa ne vin tot asemenea știri, ba încă și mai rele, în ce privește înmulțirea bolilor mintale și sinuciderile.

Nu ar fi de folos a încerca să dovedim lumii, că fericirea scade în măsură cu creșterea bogăției și a prosperității economice; că strămoșii generației de azi, din cauza mulțumirii, au dus o viață mai fericită decât copiii lor, cu toate că ei în orice privință au avut o situație mai rea. Lumea s-ar împotrivi să se întoarcă la stările fericite ale trecutului. Ea simte o puternică dorință după o viață mai îmbelșugată în viitor și ea străduiește să ajungă aceasta cu orice preț. Deoarece noi știm aceasta și cunoaștem și pregătirile divine pentru viitor, și că nemulțumirea prezentă nu peste mult va da lumii o mare lecție prin prăbușirea totală a ordinii sociale din prezent, construită pe egoism, lăcomie, ambiție și nemulțumire, de aceea gândim că este cel mai înțelept a lăsa lumea de capul ei, ca ea să-și urmeze cursul propriu și ca la urmă să culeagă răsplata acestui curs și în cele din urmă să învețe lecția pe care Providența i-o va da. De aceea, noi nu vorbim lumii multe despre nemulțumire, numai în cazul când venim în atingere cu problemele ei și când ei doresc să asculte sfatul și judecata noastră. Și nici atunci nu am sfătui lumea să încerce ceea ce este imposibil: să fie mulțumită în timp ce stă sub spiritul egoismului și al nemulțumirii. Pe astfel de oameni, noi îi sfătuim ca, mai bine să caute și să-L găsească pe Domnul și spiritul Său de iubire, de pace, de blândețe și de bunătate, și găsind aceasta se dovedește că „evlavia

însoțită de mulțumire este un mare câștig ... întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” — 1 Timotei 6:6; 4:8.

Lucrurile care le avem — cu care să fim mulțumiți

Să nu trecem cu vederea nici aceea, că ordinele și îndemnul inspirate nu sunt hotărâte pentru lume, ci pentru cei care au devenit poporul de legământ a lui Dumnezeu. Sărmanii lumii, și în special cei sărmani, care sunt fără Dumnezeu și fără speranță, de sigur că au puține motive de a fi mulțumiți; ei nu au nici bogăția dorită pentru viața aceasta și nici făgăduințele nespuse de mari și scumpe pentru viața viitoare. Într-adevăr mulți sub influența învățăturilor false întipărite de marele adversar al lui Dumnezeu, al adevărului și al omului, în acest timp nu numai că au o existență fără nici o mângâiere într-o eternă muncă chinuitoare, dar în timpul prezent ei mai sunt încă învățați că în viitor să aștepte chinuri înspăimântătoare — un chin neconținut al iadului sau o perioadă a suferinței purgatorului, în decurs de sute sau mii de ani. Sărmană lume! E o mirare oare dacă ea este deprimată și nemulțumită, rău dispusă și anarhică?

Dar situația unui creștin, a unui adevărat creștin conceput de spirit (prin cuvântul adevărului și nu de eroare), este cu totul diferit! El vede ceea ce lumea nu vede, adică el vede cauza pentru care Dumnezeu a permis domnia păcatului și a morții în lume în cei șase mii de ani trecuți. El vede mai mult, vede că Dumnezeu nu numai că a lucrat în mod drept când a adus pedeapsa păcatului — moartea și consoții săi: boală, suferință și neliniște — dar că El este de asemenea iubitor și binevoitor și a pregătit o răscumpărare de sub sentința morții și în cele din urmă o eliberare de sub blestemul păcatului și a morții. El se bucură în cunoștință că acest preț de răscumpărare este deja plătit și că plățirea acestui preț a fost formal recunoscută de Iehova la Rusalii. El este învățat prin Cuvântul lui Dumnezeu, că în urma acestui preț de răscumpărare toată lumea care a fost mai întâi încercată și a primit sentința prin tatăl Adam trebuie să fie pusă pe probă de supunere, fiecare individual, și că pentru această nouă probă a fost făcută în „răscumpărarea pentru toți”, sub oferta vieții veșnice prin Cristos și condițiile „Noului Legământ”, este încă în viitor, adică în decursul Veacului Milenar, după cum este scris: „Dumnezeu ... a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul — Isus Cristos” — Fapte 17:31.

Deoarece creștinul a învățat mult această bucură în speranța vieții veșnice, și așteaptă eliberarea din condițiile prezente de slăbiciune și decădere și eliberarea în deplina libertate (liber de păcat) a fiilor lui Dumnezeu. În timp ce se bucură de această speranță aflată din nou și așteaptă îndeplinirea ei la a doua venire a Răscumpărătorului, la inaugurarea „timpurilor restabilirii tuturor lucrurilor” (Fapte 3: 19-21), el primește mai departe încă o veste de bucurie, că din cauza aprecierii milei lui Dumnezeu care-i este cunoscută, este privilegiat de a cunoaște o binecuvântare și mai mare de care are să se împărtășească. Treptele îndurării lui Dumnezeu i se descoperă prin Cuvântul divin după cum urmează:

1. Credința și acceptarea marelui jerefe de răscumpărare și prin primirea acesteia vei fi recunoscut îndreptățit în ochii lui Dumnezeu; și fiind astfel socotit ca îndreptățit, vei fi tratat nu numai ca fiind eliberat de sub sentința morții adusă asupra lui Adam, ci de asemenea, ca eliberat și de nedesăvârșirile moștenite prin cădere, care vor fi socotite ca deja „acoperite”.

2. Și acesta este cu scopul ca tu să poți face al doilea pas, adică, ca tu să aduci corpul tău în o deplină consacrare Domnului, în înțelesul ca tu să vrei a fi, a lucra sau a suferi, ca lucrurile din viața aceasta să vrei a le avea sau a nu le avea, a te bucura sau a nu te bucura și a te cheltui și a fi cheltuit cu tot ce ești și ai în serviciul Domnului, al adevărului și al tuturor acelor care sunt în armonie cu adevărul.

3. Apoi în diferite moduri ți se va arăta că acesta este drumul pe care a umblat și marele nostru Răscupărător, și că tu prin umblarea pe această „cale îngustă” grea pe urmele Sale, vei urma același drum al sacrificiului pe care l-a urmat și El.

4. Mai departe ai asigurarea că, dacă tu vei urma pe aceași cărare credincios până la sfârșitul vieții tale, toate greșelile tale neintenționate vor rămâne mai departe acoperite prin meritul Răscumpărătorului tău, astfel că la sfârșitul călătoriei toți aceia care sunt acum „chemăți” și care au ascultat cu bucurie această „chemare”, vor fi privilegiați a se împărtăși de onoarea și mărirea Răscumpărătorului în Împărăția Sa Milenară. Ei vor putea fi atunci uneltele lui Dumnezeu împreună cu Răscumpărătorul lor, pentru a dăruia omenirii toate binecuvântările și binefacerile bogate care sunt cumpărate prin moartea Mântuitorului la Calvar. Ei vor participa la judecarea lumii și vor domni asupra ei, și ca membrele Preoției Împărătești vor avea parte la binecuvântarea lumii și la ridicarea ei prin restatornicirea ei la tot ce a fost pierdut prin căderea lui Adam.

Oricine a auzit această veste măreață (în adevăratul înțeles al auzirii ei), acela de fapt a primit ceea ce unii numesc o „a doua binecuvântare”. Dacă iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu prin sângele vărsat pe

cruce a fost deja o mare binecuvântare, care abia se poate înțelege sau măsura, atunci a doua binecuvântare este un obiect de bucurie cu mult mai mare, fiind plinătatea bucuriei prin aceea că ne-a adus conceperea cu Spiritul sfânt, prin care recunoaștem că suntem fii ai lui Dumnezeu, „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El”. Și aceasta este destul să știm că „acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi (deplinătatea binecuvântărilor și mărirea care ne va fi împărtășită la a doua Sa venire) nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” — 1 Ioan 3:2.

La această clasă se adresează apostolul prin cuvintele sale din textul nostru. Noi, care avem astfel de binecuvântări, de sigur că am arăta nemulțumire și nu am avea simțul de apreciere, dacă nu am fi mulțumiți cu lucrurile mărețe pe care le avem. Noi avem lucruri care ne pot face fericiți, chiar în cele mai grele împrejurări, atât cât privește viața prezentă. Prin mila lui Dumnezeu noi am aflat cele mai scumpe mărgăritare și suntem nu numai mulțumiți cu condițiile prin care ne sunt oferite aceste mărgăritare, ci foarte bucuroși, de bună voie socotim toate altele ca pagubă și netrebnice numai ca să ne putem păstra ceea ce posedăm — ca noi să câștigăm pe Cristos și să fim găsiți în El ca membre ale Corpului Său, ale marelui Profet, Preot și Rege, care nu peste mult se va ridica din sclavia păcatului și a lui Satan, ca antitipul lui Moise ca eliberatorul tuturor acelor care iubesc dreptatea. — Fapte 3:22-23.

Toți care în mod inteligent s-au hotărât a fi urmașii lui Cristos, de la început, de când ei au început a umbla pe calea îngustă, au știut, că ei trebuie să treacă prin greutateți, necazuri și probe, și de aceea au vorbit către Domnul și Învățătorul lor astfel:

„Nu pentru bunuri pământești
Mă rog eu către Tine,
Îndur orice suferință,
Numai să fiu cu Tine!”

Fiecare ocazie și fiecare întâmplare a acestei vieți, care ne cauzează dureri, ar trebui s-o privim ca un motiv de mulțumire față de Domnul nostru, deoarece aceasta nu este mai mult decât ceea ce cere legământul nostru în mod convenit, pentru că Învățătorul nostru ne-a informat clar că acesta va fi un drum cu multe piedici, când El a zis: „Toți cari voiesc să trăiască cu temere de Dumnezeu vor fi persecutați”. Și exemplul Domnului nostru de asemenea ne arată cum El însuși de bună voie a suportat batjocura, calomniile, vorbirea de rău și împotrivirile de la cei păcătoși, și exemplul apostolilor, care au urmat în mod conștiincios pe urmele Domnului, toate arată că noi, „care încă nu ne-am împotrivit până la sânge luptându-ne contra păcatului” și în contra uneltirilor celor păcătoși cât și a lașurilor Adversarului, avem multe motive de mulțumire că soarta noastră în comparație ne-a căzut încă într-un loc fericit. Noi avem toate motivele de mulțumire și nici un motiv de murmurare.

Noi însă nu trebuie să fim numai mulțumitori pentru partea liniștită pe „calea îngustă”, unde Domnul ne dăruiește odihnă pentru picioarele noastre obosite, ci noi trebuie să mulțumim chiar și pentru încercările și strâmtorările. Dacă prin credință ne-am potrivit întâi la îndreptățirea noastră, a doua la chemarea înaltă cu făgăduințele ei nespuse de mari și scumpe, atunci trebuie ca în al treilea rând să ne ținem prin credință asigurarea Cuvântului lui Dumnezeu, că toate lucrurile vor lucra spre binele acelor care au făcut acest legământ cu El și care caută a-l îndeplini — al acelor care iubesc pe Dumnezeu, și sunt chemați conform planului Său la această chemare înaltă. Dacă noi privim lucrurile în mod adevărat, atunci toate încercările și greutatețile care ne întâmpină sunt numai îndurări și binecuvântări pentru noi și sunt menite a ne forma în chipul caracterului Domnului și Capului nostru; ele au ca scop să ne curățească, să ne facă capabili de moștenirea sfinților în lumină. Dacă nici nu ne-am expune ispitelor, și nici nu ne-am atrage persecuție asupra noastră prin purtări neînțelepte, noi totuși trebuie să ne bucurăm în astfel de suferințe, dacă ele vin asupra noastră ca răsplăți pentru credincioșia noastră față de principiile adevărului și ale dreptății, pe care le-am urmat cu umilință, răbdare și iubire. Acestea sunt atunci servicii ale celui rău asupra noastră, care sub îndrumarea divină trebuie să ne facă capabili și să ne pregătească ca mai departe să fim în stare a reflecta chipul Domnului nostru și a fi reprezentanții și servii dreptății sale, atât acum cât și în gloria viitoare. A ne retrage dinaintea încercărilor, greutateților și persecuțiilor inerente credinciosului Domnului și serviciului Său, într-o anumită măsură ar însemna o retragere de pe calea consacării, care înseamnă a suferi cu El, ca să și putem, de asemenea să domnim cu El — a fi morți cu El, ca să putem, de asemenea trăi cu El.

Puțini sunt recunoscători — puțini apreciază lucrurile ce le au

Este însă o dovadă sigură că dintre cei ce numesc numele lui Cristos și și-au consacrat viața, timpul, influența și toate ale lor Domnului, numai foarte puțini au prețuit aceste măririi în înțelesul deplin al cuvântului; și prin urmare nu numai așa numitele națiuni creștine sunt cei mai nemulțumiți oameni din lume, ci și aceia creștini declarați, adeseori fac parte din persoanele cele mai nefericite și nemulțumite. Ba chiar și unii dintre aceia care au făcut o deplină consacrare Domnului și unii care au ajuns la o cunoștință considerabilă a adevărului prezent și care recunosc timpul minunat în care noi trăim, și chemarea înaltă și scopul ei și gloriile ei, care urmează suferințelor prezente — mulți din aceștia, noi ne temem, se află între nemulțumiți lumii. Ei sunt nefericiți, neliniștiți, ei nu se bucură de liniștea pe care Domnul a dat-o poporului Său, ei nu au „pacea care întrece orice înțelegere” în inimile lor și care stăpânește toate afacerile vieții.

Fraților, aceasta n-ar trebui să fie așa. Faceți totul pentru ca aceasta să nu se continue așa. Amintiți-vă că noi, conform legământului nostru am jertfit toate interesele și drepturile pământești ca noi să putem fi părtași la natura divină cu Învățătorul nostru și la toate făgăduințele cerești. Amintiți-vă că singurul lucru pe care ni l-a promis Domnul, în ce privește lucrurile pământești, este ca noi să avem strictul necesar. Dacă noi am înțeles în mod drept acest strict necesar, atunci vom afla că lucrurile necesare vieții noastre este o hrană mai puțin variată și mai puțin costisitoare. Și că înseamnă o garderobă de mare simplitate și de un preț foarte redus și că aceasta înseamnă o casă cu aspect exterior simplu și foarte mică și foarte puțin mobilată. Oricât avem mai mult decât cele necesare este mai mult decât ne-a promis Domnul în timpul prezent. Și aceasta este un motiv de mulțumire pentru buzele și inimile noastre.

Privind toate acestea drept, am putea oare să murmurăm sau să ne plângem că nu avem cele necesare? Și ce lucru mai mare am putea noi dori, spera sau cere, decât ceea ce Domnul ne-a promis? Și ar putea fi ceva mai bun și mai mult pentru noi decât înțelepciunea Sa negreșită pregătită pentru noi? Dacă noi am primit această învățătură a Cuvântului lui Dumnezeu în pământul unei inimi oneste, atunci, sub razele Soarelui favoarei dumnezeiești și sub ploaia îndurării divine, ea va produce bucurie, pace, încredere și mulțumire însușită și fericire și iubire în viețile tuturor celor care le practică și influența noastră asupra familiei noastre, asupra prietenilor și asupra vecinilor, va fi o influență bună pentru fericirea lor cât și spre binele nostru.

În loc de a ne plânge că timpul e prea cald sau prea rece, prea umed sau prea uscat, prea senin sau prea întunecat, ori că este prea cețos sau înorat, mai bine să fim mulțumiți cu timpul care-l avem. Nu noi l-am făcut acesta, și noi nu-l putem schimba. Și fiindcă înțeleptul și iubitorul nostru Tată ceresc vede ca cel mai bine să permită aceasta așa, acum, de aceea și noi înțelegem a avea aceasta așa, acum. La timpul său potrivit mila Sa divină nu va ajunge numai asupra omenirii, pentru a o ridica și binecuvânta și vindeca, ci El va cerceta și patria omenirii, pământul, pentru a-l aduce într-o situație de paradis, după cum a făgăduit că se va întâmpla în „timpul de restatornicire a tuturor lucrurilor”.

Dacă sănătatea voastră nu este cea mai bună nu trebuie să vă plângeți și să vă întristați în toate zilele. Fiți mulțumitori pentru că nu este mai rău, amintindu-vă că deplina pedeapsă a unui membru din neamul omenesc decăzut este suferință și durere până la moarte. Orice ați avea de suportat este încă cu puțință de suportat; într-o anumită măsură voi puteți încă gusta viața. Fiți deci recunoscători, foarte recunoscători și primiți toate acestea ca spre cel mai mare bine al vostru.

Astfel textul nostru nu este numai un medicament bun pentru a ne aduce sănătatea spirituală și bucuria în Domnul, ci un bun medicament și pentru sănătatea corpului nostru; deoarece este un fapt indiscutabil, că cei mai mulți oameni își agravează durerile și bolile trupești prin agitațiile lor și prin dispoziții nefericite. Dacă tu ești un copil al lui Dumnezeu, atunci adu-ți aminte de cuvintele și învățăturile Domnului nostru, care a mers înaintea noastră pe calea îngustă, că numai păgânii întrebă : Ce să mâncăm? Ce să bem? Cu ce să ne îmbrăcăm? Și că, noi să nu facem ca ei, pentru că Tatăl nostru ceresc știe de ce avem noi nevoie, înainte de a cere noi de la El — că noi vom avea ceea ce e mai bun pentru noi.

Dacă poziția ta în viață este una mai joasă, așa că în continuu trebuie să lucrezi pentru a-ți câștiga cele necesare vieții, nu te plânge, ci din contră, mulțumește pentru sănătatea și puterea de care ai nevoie, pentru câștigarea celor necesare; mulțumește pentru cunoștința că timpul scurt al acestei vieți este numai o școală, și că lecțiile pe care trebuie să le înveți tu acuma, când vor fi bine învățate, vor aduce bogății, îndurări și măririi de care lumea nu poate da dar nici lua. De altă parte gândește-te și la aceea, că situația ta în anumite privințe este încă tot mai favorabilă decât a celor ce par a fi așezați într-o situație mai bună decât tine, cât de mulți au avut sănătate și de-a lungul timpului au găsit că este o cursă. Câți care nu au avut sănătate ca și cursă au aflat că înșelăciunea bogăției și mândriei vieții sunt o mare piedică și nu un ajutor pe „calea îngustă”! Cât de mulți au

aflat înțelesul cuvintelor Domnului nostru ca adevărate: „Cât de greu vor intra bogații în Împărăția lui Dumnezeu”.

Amintiți-vă cuvintele apostolului, că nu mulți bogați, nu mulți puternici, nu mulți învățați, sunt printre aleșii lui Dumnezeu; că îndeosebi săracii lumii acesteia, care sunt bogați în credință, vor fi moștenitori ai Împărăției. Recunoscând că cei ce sunt bogați în credință, bogați în încredere, bogați în mulțumire și bogați în temere de Dumnezeu și plini de roadele Spiritului, care însoțesc aceste însușiri, formează pe adevărații bogați, atunci mulțumiți lui Dumnezeu, că El prin înțelepciunea și mila Sa v-a adus într-o situație atât de favorabilă.

„Aveți credință în Dumnezeu” — „Doamne, înmulțește-ne credința”

Același principiu se folosește la toate afacerile noastre. Lecția credinței pentru cei care au devenit poporul consacrat al Domnului nu este numai o credință în învățături și teorii, și desigur nici în lucrurile de căpetenie. Cel mai însemnat lucru al credinței este încrederea în Dumnezeu, că El este în stare și voios să facă ceea ce a promis. Această credință nu cuprinde numai viitorul, ci și prezentul; această credință nu se bucură numai de slava ce are să fie descoperită, ci ea se bucură și în suferințe, încercări, și greutate și de toate experiențele bogate pe care Tatăl nostru atotînțelept le vede cele mai bune să le permită. Să urmărim deci sfatul apostolului, care ne îndeamnă să „mulțumiți pentru toate” — 1 Tesaloniceni 5:18; Efes. 5:20.

Cea mai bună ilustrație a acestei credințe adevărate, această încredere continuă în Dumnezeu, o aflăm — după cum se și poate aștepta — în experiențele Mântuitorului nostru și în descrierea lor. Înțelegând că El a fost în lume pentru a servi planului divin, El a observat și îngrijirea continuă în toate afacerile vieții Sale prin înțelepciunea lui Dumnezeu. În consecință El nu numai că adeseori a mers în rugăciune înaintea Tatălui și s-a îndreptat cu atenție la Cuvântul lui Dumnezeu pentru conducere, ci El a înțeles și aceea, că toate experiențele prin care a trecut, și toate împotrivirile, au stat sub îngrijirea lui Dumnezeu. El a știut că El este deplin consacrat Tatălui și că El nu caută voia Sa, ci voia Celui care L-a trimis. Prin urmare, El a știut și aceea că îngrijirea plină de iubire a Tatălui Său a supravegheat toate afacerile vieții Sale.

Aceasta este ilustrat puternic în răspunsul Său lui Pilat, când acesta i-a zis: „Nu știi că am putere să Te eliberez și am putere să Te răstignesc?” Isus răspunse: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19: 10-11). Iar cu privire la paharul suferințelor și al disprețului, El a zis: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18:11). Într-adevăr, El în toate lucrurile prin care a trecut a putut să vadă îngrijirea Tatălui. Acest gând i-a dat curaj să lucreze, să sufere, să suporte.

Și o asemenea încredere în providența divină este necesară pentru toți care vor deveni cuceritori prin El care ne-a iubit și a murit pentru noi. Dacă noi putem fi siguri că ne-am predat cu totul lui Dumnezeu conform chemării Sale, atunci putem fi siguri că toate lucrurile lucrează spre binele nostru. Noi putem vedea că în fiecare întâmplare a vieții noastre Tatăl cerească a pregătit paharul și că El dorește să ne întărească și să ne binecuvinteze prin acesta. Domnul nostru Isus, reprezentantul Tatălui, cunoaște toate încercările, disprețurile și suferințele noastre; El este acela care a îngăduit ca acest pahar să fie pregătit pentru noi prin servii orbiți ai lui Satan. Această cunoștință ar trebui nu numai să ne facă în stare să suportăm cu bucurie pierderea bunurilor noastre (toate lucrurile pe care noi le socotim scumpe: profesie, influență, nume bun etc.), ci trebuie să ne ajute să tratăm cu bunătate și blândețe și cu spiritul iertării și pe cei ce ne-au pregătit și ne-a dat paharul suferințelor. Dar nimeni nu poate să aibă această siguranță a credinței — și nimenea n-o are — decât numai o anumită clasă și anume, asemănată cu lumea nu o clasă mare, ci numai o „turmă mică” — acei care au crezut în sângele scump pentru îndreptățirea lor și care, ca membri ai corpului lui Cristos, s-au consacrat fără rezervă pentru a urma în urmele Mântuitorului, și pentru a suferi cu El pentru ca în sfârșit să poată fi și glorificați împreună cu El.

Care este fundamentul temeinic al credinței?

După ce apostolul, în textul nostru, ne-a sfătuit cu stăruință „să ne mulțumim cu ceea ce avem”, el adaugă motivul pe care este dat acest sfat spunând: „Căci El însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»”. De sigur, aceasta este baza adevărată a mulțumirii noastre, cunoștința îngrijirii Domnului și că înțelepciunea și mila Sa se dovedesc față de noi, astfel că ceea ce El ne dă este cel mai bun lucru pentru noi, și că aceasta este tocmai ceea ce noi înșine ne-am alege, dacă noi am avea destulă înțelepciune și putere de discernere în toate împrejurările.

Apostolul zice mai departe: „Așa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” Întreaga lume s-a mirat de curajul inteligent a celor micuți din poporul

Domnului. Secretul curajului și puterii lor este în încrederea lor, că Domnul este ajutorul lor, că El cu înțelepciunea și iubirea și Sa nemărginită poate și voiește să facă ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor.

Poate că unii se miră, că în timpul din urmă noi am tratat în aceste coloane subiecte similare și altele asemănătoare, care sunt potrivite pentru a dezvolta tot mai mult spiritul iubirii și diferitele roade ale Spiritului și am combătut spiritul egoismului și roadele lui rele. Noi răspundem că acestea de aceea s-a întâmplat astfel, pentru că noi credem că aceste lecții sunt astăzi în mod special necesare. Prin îndurarea Sa, Domnul ne-a eliberat de multe erori întunecate din mintea noastră și ne-a dat o clară înțelegere a planurilor Sale mărețe, și El ne-a descoperit gloriosul Său caracter în legătură cu planul Său. Și poate că acesta a fost pericolul care a cauzat ca la acest studiu teologic, acest obiect însemnat, adică obiectul Evangheliei, să fie pierdut din vedere. Dumnezeu nu caută numai un popor instruit; El nu are intenția numai să instruiască un popor în planurile Sale, ci El vrea să sfințească un popor prin adevărul Său, pentru ca prin aceasta să-i facă vrednici de „moștenirea sfinților în lumină”. Noi suntem de părere că încercările pe care Domnul le are prevăzute pentru poporul Său nu sunt numai teste doctrinale, ci noi așteptăm ca din ce în ce mai mult secerișul să cearnă și să seapre printre acei care au venit la cunoștința adevărului, într-o măsură considerabilă în ce privește caracterul și roadele Spiritului.

Hotărârea finală a Domnului nu este: „Dacă tu știi anumite lucruri, atunci nu ești al Meu”, nici: „Dacă tu ai o anumită cunoștință tu ești al Meu”, ci: „Dacă cineva nu are Spiritul, dispoziția, mintea lui Cristos, acesta nu este al Lui”. Și dacă noi, iubite cititor, avem dreptate în aceasta, atunci aceasta este de o importanță supremă, că noi ca luptători ai crucii, să îmbrăcăm nu numai îmbrăcămintea spirituală, „coiful mântuirii”, ci și îmbrăcămintea inimii: iubirea, dreptatea, adevărul, bunătatea și curățenia împreună cu scutul credinței. Platoșa dreptății se va dovedi a fi una din cele mai importante părți ale armăturii în lupta noastră, despre care se zice că o mică vor cădea alături de tine — Psamul 91:7; Matei 24:24; 2 Tesaloniceni 2:11.

Da, noi credem, că această lecție este de mare însemnatate, fiindcă timpul este scurt; și cei din poporul Domnului, care nu încep imediat să dezvolte un spirit de mulțumire și recunoștință, nu numai că nu vor fi corespunzători pentru Împărăție, ci ca părtași ai spiritului de nemulțumire al acestei lumi, ei în scurtă vreme vor experiența o mare întristare, în timpul de mare strâmtorare. Mulțumirea și credința sunt necesare pentru temerea de Dumnezeu; și oricine încearcă să ajungă temerea de Dumnezeu, fără a se strădui să dezvolte mulțumire, cu siguranță va greși. Temerea de Dumnezeu și roadele spiritului: blândețea, răbdarea, bunătatea, îndelunga răbdare, iubirea frățească și iubirea, nu se vor dezvolta într-o grădină a sufletului, unde buruiiana nemulțumirii îngroapă puterea influenței Spiritului și otrăvește aerul cu prezența și influența sa dăunătoare..

La aceasta ne îndeamnă și unele cuvinte dintr-o scumpă cântare a noastră, și noi dorim tuturor copiilor lui Dumnezeu aceea condiție a credinței și a mulțumirii, care se cântă aici:

„Destul să-i văd fața numai,
Ființa-mi eu Lui o jertfesc;
Schimbe-se locul și timpul,
Eu nu mă schimb, ci mă-ntăresc.

Lângă mare iubirea Lui
Orice palat e mititel,
De-i El cu mine, temnița
Lucește ca și un castel”

Cine poate spune că Domnul nu ne va supune tocmai la astfel de încercări, ca acestea amintite aici de poet care i s-au aplicat lui însuși și altora din poporul de credință al trecutului? Să ne aducem aminte că noi nu vom fi credincioși în lucrurile mari până nu am învățat a fi credincioși în lucrurile mici. Deci fiecare din noi să începem și să continuăm credincioși o transformare a vieții sale în acest fel al mulțumirii în cele mai mici lucruri ale vieții. Prin aceasta nu ne vom face fericiți numai pe noi și pe alții în prezent, ci noi ne vom pregăti pentru mai mari încercări pe care Domnul poate să le lase asupra noastră pentru a se dovedi în ce măsură suntem noi învingători asupra lumii și asupra spiritului ei.

„Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”; deoarece credința formează baza sau temelia supunerii noastre față de Dumnezeu și cauza Sa. Credința în conducerea divină a tuturor afacerilor noastre nu dă numai pace și mulțumire, ci ea îngroapă chiar și rădăcinile ambiției egoiste și a mândriei deșarte și a îngâmfariei, fiindcă noi credem în Cuvântul Domnului, că „cine se umilește pe sine, va fi înălțat, și cine se înalță pe sine, va fi umilit”. Cel ce crede în conducerea Domnului, vede că pregătirile Domnului, cu privire la

suferințele noastre în această viață cât și cu privire la gloria viitoare, sunt mai minunate decât orice alte pregătiri; de aceea el nu se îngâmă, ci se clădește pe sine în asemănare cu caracterul Mântuitorului nostru.

W. T. 15 august 1898 (2351).